

Curtea Supremă de Justiție
DECIZIE

04 martie 2020

mun. Chișinău

Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție
în componență:

Președinte Iurie Diaconu,
Judecători Liliana Catan, Ion Guzun,

a examinat, în camera de consiliu, fără citarea părților, admisibilitatea în principiu a recursului ordinar, declarat de procurorul în Procuratura de circumscripție Chișinău, Djulieta Devder, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 23 octombrie 2019, în privința inculpatului

Ungurean Vadim XXXXX, născut la XXXXX în s. XXXXX, r-nul XXXXX, locuitor al mun. XXXXX, str. XXXXX, ap. XXXXX, cetățean al R. Moldova, fără antecedente penale.

<i>instanța de fond:</i>	<i>Termenul de examinare,</i> <i>03.08.2015 – 05.10.2018,</i>
<i>instanța de apel:</i>	<i>09.11.2018 – 23.10.2019,</i>
<i>instanța de recurs:</i>	<i>09.01.2020 – 04.03.2020.</i>

Asupra recursului menționat, Colegiul penal,

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătoriei Chișinău din 05 octombrie 2018, Ungurean Vadim a fost condamnat în baza art. 325 alin. (1) Cod penal la 3 ani închisoare, *cu ispășirea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis, cu includerea perioadei reținerii de la 20.06.2014 până la 23.06.2014 inclusiv*, cu amendă în mărime de 3500 unități convenționale, ce constituie 70.000 lei.

În temeiul art. 90 Cod penal, executarea *pedepsei închisorii* i-a fost suspendată condiționat, pe o perioadă de *probă* de 3 ani.

2. Instanța de fond a constatat că inculpatul Ungurean V., activând în calitate de reporter stagiar la portalul de știri deschide.md, urmărind scopul obținerii informațiilor referitor la contravenții, infracțiuni și alte date cu caracter personal ale persoanelor

indicate de el, în mare parte artiști ai estradei moldovenești, stipulate în art. 3 al Legii nr. 133 din 08.07.2011 Privind protecția datelor cu caracter personal, pentru publicarea acestor date cu caracter personal pe site-ul de știri deschide.md, începând cu 28 februarie 2014 *a promis și a oferit șefului-adjunct al Serviciului Tehnologii Informaționale din cadrul MAI, Chirița D., care este persoană publică, servicii care nu i se cuvin de a nu publica pe site-ul de știri deschide.md date defăimătoare despre acesta și alte informații despre persoana sa, pentru a nu-i crea o imagine negativă și consecințe nefaste la locul de muncă, contra primirii informației solicitate*, iar ultimul, contrar obligațiilor de serviciu, să-i furnizeze date cu caracter personal solicitate de către el, informații la care angajatul MAI, Chirița D., în virtutea atribuțiilor de serviciu, are acces și conform prevederilor art. 29 alin. (1) al Legii nr. 133 din 08.07.2011 Privind protecția datelor cu caracter personal, era obligat să asigure confidențialitatea acestor date.

Instanța a reținut că, examinarea cauze a avut loc în lipsa inculpatului, potrivit art. 334 alin. (2) Cod de procedură penală, fiind dispusă îndepărtarea acestuia prin încheierea protocolară din 17.05.2018, pentru abaterile grave de la respectarea ordinii și solemnității în ședința de judecată.

Totodată, vinovăția inculpatului în săvârșirea infracțiunii de corupere activă, adică, promisiunea și oferirea de servicii care nu i se cuvin, unei persoane publice, pentru a îndeplini acțiuni contrar obligațiilor de serviciu, pe deplin s-a confirmat prin probele administrate, și anume:

declarațiile părții vătămate Chirița D., date citirii în cadrul cercetării judecătorești, că la 28 februarie 2014 a fost telefonat de inculpat care, invocând că este reprezentant al portalului de știri www.deschide.md i-a comunicat că deține material compromițător în privința lui, și anume deținerea unei informații că anterior a fost implicat într-o grupare criminală cu decizie irevocabilă în privința lui. Ulterior, a fost telefonat de mai multe ori de către acesta, inclusiv la 03.03.2014, care i-a spus că deține o copie a hotărârii Curții Supreme de Justiție prin care el a fost condamnat pentru comiterea unei infracțiuni. Totodată, inculpatul a întreprins acțiuni de denigrare a imaginii sale, încercând să intre nesancționat pe teritoriul Serviciului Tehnologii Informaționale, adresând întrebări compromițătoare privind activitatea lui de serviciu. Fiind oprit de către angajatul Gandraman V., a încercat să obțină informații despre activitatea lui profesională și personală. Pe pagina www.facebook.com a acceptat o convorbire, din start fiind una destul de simplă, treptat acesta a început să solicite confirmări pe unele activități strict de serviciu, spre exemplu, despre vehiculele care comit încălcări, însă i-a recomandat să facă denunț oficial. Inculpatul i-a spus că a primit poze de la un prieten, dar nu iubește procedurile de rutină. Apoi, inculpatul a manifestat interes deosebit despre dosarul privind documentarea cazurilor de stare de ebrietate, s-a referit în special la informația care s-a vehiculat ulterior în presă despre efectuarea unui control privind legalitatea documentării cazurilor de conducere a vehiculelor în stare de ebrietate de către angajații Inspectoratului Național de Patrulare. Din discuțiile telefonice a înțeles că inculpatul insistă la o concluzie din partea lui privind acordarea informației de serviciu, în caz contrar vor apărea publicații pe portalul care îl gestionează. La 02.06.2014, a acceptat propunerea inculpatului de a se întâlni și, în cadrul discuțiilor, acesta, la fel, i-a adresat întrebări provocatoare privind

furnizarea de informații cu caracter personal. La 03.06.2014, au început conversația pe www.facebook.com, inculpatul încercând să obțină informații cu caracter personal despre vedete, comunicând și careva date despre un accident în care au fost implicați angajați ai poliției și, în viziunea lui, nu a fost elucidat. Toate convorbirile cu inculpatul din perioada 28.05.2014-09.06.2014, le-a transcris integral pe disc. La începutul lunii martie 2014 inculpatul l-a telefonat și i-a spus că deține o hotărâre potrivit căreia el face parte dintr-o grupare criminală. Această discuție a fost înregistrată și a fost transmisă procurorului;

declarațiile părții vătămate Ursu A.;

declarațiile părții vătămate Gandraman V., potrivit căror, activând în funcția de șef de direcție în cadrul STI, avea tangență cu reprezentanții mass-media, jurnaliștii solicitând diverse informații de rutină. Inculpatul s-a prezentat ca fiind reprezentant al unui portal de știri și el a fost surprins că acesta nu s-a interesat de informația ce ține de activitatea serviciului în care activa, dar de viața intimă a șefului STI, Chirița D.;

procesul-verbal din 11.06.2014 de ridicare a două DVD R cu informație de la Chirița D.;

procesul-verbal din 21.06.2014 de examinare a informației stocate pe două DVD-uri ridicate la 11.06.2014 de la partea vătămată Chirița D. - VD-R de culoare galbenă de model „Barges”, dimensiuni standard cu capacitatea de 4,7 B conține fișiere audio în format MPEG-4 (m4a), cu dimensiunea de 1,5 MB, iar DVR-R de culoarea albastră de model „DTK”, dimensiuni standard cu capacitate de 4,7 GB, conține un fișier în format Microsoft Word cu dimensiunea de 189 KO, cu denumirea ”Ungureanu”, conținutul acestuia fiind redat pe 5 file;

procesul-verbal din 17.06.2014 de ridicare a unui CD-R cu informație de la partea vătămată Ursu A.;

procesul-verbal din 21.06.2014 de examinare a informației stocate pe CD-R, ridicat la 17.06.2014 de la partea vătămată Ursu A. - CD-R de culoare argintie dimensiuni standard cu capacitatea de 700 MB, care conține fișiere audio și video în format Wave (.WAV), cu dimensiunea de 43674 KO;

procesul-verbal din 21.06.2014 de consemnare a rezultatelor măsurii speciale de investigații, și anume a interceptării comunicărilor și înregistrarea imaginilor dintre Chirița D. și Ungurean V.;

procesele-verbale din 17.06.2014, 18.06.2014, 19.06.2014 și 20.06.2014 privind măsurile speciale de investigații;

procesul-verbal din 20.06.2014 de ridicare de la Chirița D. a deciziei Curții Supreme de Justiție emise la 03.07.2009;

procesul-verbal din 21.06.2014 de examinare a obiectului - decizia Curții Supreme de Justiție emise la 03.07.2009;

procesul-verbal din 21.06.2014 de examinare a obiectului - pagina personală a lui Ungurean V. pe rețeaua de socializare facebook.com;

procesul-verbal din 21.06.2014 de examinare a obiectului - CD-R de culoare argintie, dimensiuni standard cu capacitatea de 700 MB, ce conține informație în format electronic Microsoft Word a convorbirilor - mesaje prin intermediul paginii de socializare facebook.com între Chirița D. și Ungurean V.;

procesul-verbal din 21.06.2014 de examinare a obiectului - portalul de știri deschide.md, în rubrica divertisment al portalului nominalizat la 17.06.2014, ora 09.00 de către autorul Ungurean V. a fost postat articolul cu denumirea „Interpretul Adrian Ursu a Pîlmuit un copil de ziua lui”;

procesul-verbal din 20.06.2014 de percheziție efectuat în biroul de serviciu al lui Ungurean V., situat pe str. Vasile Alecsandri 69, mun. Chișinău, în urma percheziției fiind ridicate mai multe obiecte;

procesul-verbal din 20.06.2014 de percheziție corporală a lui Ungurean V., în rezultatul căruia au fost ridicate actele primite de la Chirița D.;

procesele-verbale din 13.06.2014 și 20.06.2014 de consemnare a măsurilor speciale de investigații - livrare controlată;

rapoartele de expertiză nr. 6051, 6048, 6049, 6050 din 25.06.2014, din 24.06.2014, din care rezultă că obiecte de examinare au fost mai multe dispozitive de stocare a informației;

procesul-verbal din 18.02.2015 de cercetare la fața locului, fiind supusă examinarea informației de la instituția de telecomunicație SA „Orange”, eliberată la data de 18.07.2014, plasată pe un purtător de informație CD-R Titanum 700 MB, cu descifrări ale convorbirilor telefonice.

Astfel, instanța a constatat ca fiind dovedită vinovăția inculpatului și i-a încadrat acțiunile pe art. 325 alin. (1) Cod penal, ca corupere activă, adică, promisiunea și oferirea de servicii care nu i se cuvin, unei persoane publice, pentru a îndeplini acțiuni contrar obligațiilor de serviciu.

Totodată, instanța a conchis că este neîntemeiată și urmează a fi respinsă solicitarea acuzării privind încasarea cheltuielilor judiciare pentru efectuarea expertizei în sumă de 3200 lei din contul inculpatului.

3. Procurorul în Procuratura pentru Combaterea Criminalității Organizate și Cauze Speciale, Ina Malai, a declarat apel, solicitând casarea parțială a sentinței și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care să fie dispusă încasarea cheltuielilor judiciare din contul inculpatului.

Apelanta a invocat că potrivit art. 229 Cod de procedură penală, cheltuielile judiciare sunt suportate de condamnat sau sunt trecute în contul statului.

Ori, efectuarea cheltuielilor judiciare într-o cauză penală este provocată de săvârșirea unei infracțiuni, care impune desfășurarea urmăririi și a judecării cauzei pentru aplicarea legii penale celui ce a comis-o. Deci, cheltuielile judiciare sunt imputabile inculpatului condamnat pentru săvârșirea infracțiunii, temeiul juridic fiind vinovăția sa infracțională, deoarece fără săvârșirea infracțiunii astfel de cheltuieli nu s-ar fi efectuat.

3.1. A declarat apel și inculpatul, solicitând casarea sentinței și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care să fie achitat.

Apelantul a indicat că partea vătămată Chirița D. nu a fost audiat în instanța de fond, urmând a fi audiat în instanța de apel.

Totodată, obiectul material sau imaterial al infracțiunii de corupere activă îl reprezintă remunerația ilicită (bunuri, servicii, privilegii, avantaje, oferte ori promisiuni sub orice formă). Instanța de fond a statuat că remunerația ilicită o reprezintă un serviciu, și anume un serviciu de a nu publica pe site-ul de știri <https://deschide.md/>

date defăimătoare despre persoana denunțatorului Chirița D., preluate dintr-o decizie publică emisă de Curtea Supremă de Justiție.

Potrivit pct. 2.2 din Hotărârea Plenului Curții Supreme de Justiție nr. 11 din 22.12.2014 cu privire la aplicarea legislației referitoare la răspunderea penală pentru infracțiunile de corupție, remunerația ilicită sub formă de servicii presupune activități, altele decât cele din care rezultă produse, realizate în vederea satisfacerii necesităților coruptului sau unei persoane apropiate acestuia. La categoria serviciilor ca remunerație ilicită se referă: serviciile de transport, de turism, de asigurări, de comunicație, de instruire, serviciile juridice, de asistență medicală, de publicitate etc. Însă, în speță, lipsește obiectul material sau imaterial al infracțiunii.

Instanța de fond nu a analizat faptul dacă o obligație de a nu face poate intra în sfera serviciilor care pot fi calificate ca remunerație ilicită la infracțiunea de corupere activă. Plenul Curții Supreme de Justiție a explicat în mod detaliat ce serviciu poate constitui o remunerație ilicită, iar instanța de fond, interpretând legea contrar art. 3 alin. (2) Cod penal, care prevede că interpretarea extensivă defavorabilă și aplicarea prin analogie a legii penale sunt interzise, a calificat un *serviciu* care nu aduce niciun folos patrimonial persoanei vizate și care nu satisface în niciun fel necesitățile acesteia.

Constatările instanței de fond sunt eronate, oir, a oferi șefului-adjunct al Serviciului Tehnologii Informaționale din cadrul MAI Chirița D., care este persoană publică, servicii care nu i se cuvin de a nu publica pe site-ul de știri deschide.md date defăimătoare despre acesta, nu poate fi calificat ca un serviciu, decizia Curții Supreme de Justiție fiind publică și accesibilă tuturor cetățenilor. Inculpatul nu poate fi pus într-o sferă îngustă de persoane care cunoaște informații dintr-o hotărâre judecătorească și este absurd ca o persoană cu funcție de răspundere, care are studii superioare și abilități necesare activa în asemenea funcție să poată fi influențată cu conținutul unei decizii publice, care este de achitare, fiind în favoarea acestuia.

Mai mult, din probele administrate nu rezultă că inculpatul a promis nepublicarea unor informații în schimbul altora, din contra, Chirița D. fiind cel care a propus această ofertă.

Conform art. 8§1 din CEDO, orice persoană are dreptul la libertatea de exprimare.

Ori, instanța de fond nu a vizat domeniul de activitate al unui jurnalist, legea stabilind clar că jurnalistul poate solicita anumite informații unor persoane sau instituții în scopul difuzării unor informații prin intermediul mijloacelor de informare în masă. Inculpatul nu a avut nici un interes personal și nici pentru alte persoane, după cum prevede art. 325 alin. (1) Cod penal, ci a vizat strict domeniul profesional și interesul public. Instanța de fond urma să stabilească nu doar raportul personal Chirița D. - Ungurean V., dar și raportul real care este de altfel relevant cazului: jurnalist - persoană care reprezintă o instituție publică.

Referitor la calitatea de subiect pasiv al infracțiunii, nu este clar dacă în acea perioadă Chirița D. avea sau nu calitatea de persoană publică, nefiind anexate careva probe care ar confirma sau infirma că în acea perioadă acesta era persoană publică în sensul art. 123 Cod penal.

Totodată, conform art. 1 alin. (1) și (2) din Legea privind statutul ofițerului de urmărire penală nr. 333-XVI din 10.11.2006, ofițerul de urmărire penală este persoana

care, în numele statului și în limitele competenței sale, efectuează nemijlocit urmărirea penală în cauze penale și exercită alte activități prevăzute expres de lege. Nu pot avea calitatea de ofițer de urmărire penală angajații organelor de urmărire penală abilitați cu funcții de menținere a ordinii publice, de control sau de exercitare a activității operative de investigații, care au statut de persoane investite cu funcții de constatare a infracțiunilor, stabilit prin lege.

Potrivit art. 270 alin. (8) Cod de procedură penală, în cauzele complicate și de mari proporții, procurorul ierarhic superior celui de a cărui competență este urmărirea penală poate dispune, prin ordonanță motivată, exercitarea urmăririi penale de către un grup de procurori și ofițeri de urmărire penală, indicând procurorul care conduce grupul.

Ori, la 20.06.2014, Procurorul General al Republicii Moldova, Corneliu Gurin, a emis ordonanță nemotivată privind:

1. Efectuarea urmăririi penale în cauza penală nr. 2014928219 de către un grup de urmărire penală în următoarea componență:

Procuror în secția conducerea urmăririi penale în organele centrale ale MAI și SV a Procuraturii Generale, Lilian Bacalîm;

Procuror în secția conducerea urmăririi penale în organele centrale ale MAI și SV a Procuraturii Generale, Ion Bunica;

Ofițer de investigație al Direcției nr. 5 a INI al IGP Susarenco Igor;

Ofițer de investigație al Direcției nr. 5 a INI al IGP Manole Veaceslav;

Ofițer de investigație al Direcției nr. 5 a INI al IGP Gherman Igor;

Ofițer de investigație al Direcției nr. 5 a INI al IGP Gheciu Sergiu;

Ofițer de investigație al Direcției nr. 5 a INI al IGP Popa Mihail;

Ofițer de investigație al Direcției nr. 5 a INI al IGP Țarină Ion;

Ofițer de investigație al Direcției nr. 5 a INI al IGP Mogorean Vadim;

Ofițer de investigație al Direcției nr. 5 a INI al IGP Ursachi Victor;

Ofițer de investigație al Direcției nr. 2 a INI al IGP Sajin Corneliu;

Ofițer de investigație al Direcției nr. 2 a INI al IGP Roșea Daniel.

2. Atribuirea statutului de ofițeri de urmărire penală ofițerilor de investigație a INI al IGP prevăzuți în pct. 1.

Astfel, prin ordonanța din 20.06.2014, Procurorul General Corneliu Gurin, a încălcat expres prevederile art. 253 alin. (1) Cod de procedură penală și art. 1 alin. (1) și (2) din Legea privind statutul ofițerului de urmărire penală nr. 333-XVI din 10.11.2006.

Deci, ținând cont de faptul că ofițerii de investigație nu pot exercita atribuțiile ofițerului de urmărire penală, iar ofițerii de investigații nu au dreptul de a efectua acțiuni procesuale în cauza penală, urmează a fi declarată inadmisibilitatea tuturor probelor care reprezintă acțiuni procesuale efectuate de ofițerii de investigație, precum și excluderea din dosar a acestor probe, și anume:

procesul-verbal de examinare a obiectului din 21.06.2014 - Gherman Igor, ofițer INI;

anularea anexei la procesul-verbal de examinare a obiectului din 21.06.2014 - Gherman Igor, ofițer INI;

procesul-verbal de examinare a obiectului din 21.06.2014 - Gherman Igor, ofițer
INI;
ordonanța de ridicare a Deciziei Curții Supreme de Justiție din 20.06.2014 -
Gherman Igor, ofițer INI;
procesul-verbal de ridicare din 20.06.2014 - Gherman Igor, ofițer INI;
procesul-verbal de examinare a obiectelor din 21.06.2014 - Gherman Igor, ofițer
INI;
procesul-verbal de examinare a obiectelor din 21.06.2014 - Gherman Igor, ofițer
INI;
procesul-verbal de examinare a obiectelor din 21.06.2014 - Gherman Igor, ofițer
INI;
procesul-verbal de examinare a obiectelor din 21.06.2014 - Gherman Igor, ofițer
INI;
procesul-verbal de percheziție din 20.06.2014 - Veaceslav Manole, ofițer INI;
procesul-verbal de percheziție din 20.06.2014 - Igor Gherman, ofițer INI;
procesul-verbal de audiere a martorului Ungurean E. din 20.06.2014 - Igor
Gherman, ofițer INI;
procesul-verbal de percheziție din 20.06.2014 - Mihail Popa, ofițer INI;
procesul-verbal de percheziție corporală din 20.06.2014 - Gheciu Sergiu, ofițer
INI;

ordonanța de recunoaștere în calitate de corp delict - Igor Gherman, ofițer INI;
declarația lui Ungurean V. făcută către Șeful INI a IGP al MAI, Bejan Ion.

Deoarece rapoartele de expertiză au fost efectuate în baza corpurilor delictive
ridicate în baza proceselor-verbale efectuate în urma perchezițiilor, iar procesele-
verbale sunt inadmisibile, urmează a fi declarate inadmisibile și rapoartele de expertiză
nr. XXXXX din 23.06.20108, nr. XXXXX din 23.06.20108, nr. XXXXX din
23.06.20108 și nr. XXXXX din 25.06.20108 și excluse din dosar în conformitate cu
art. 94 alin. (5) Cod de procedură penală care stipulează că prevederile alin. (1) - (4) se
aplică în mod corespunzător și probelor obținute în temeiul probelor menționate la alin.
(1) - (4), cu excepția cazului în care probele derivate se bazează pe o sursă independentă
sau ar fi fost descoperite inevitabil.

În cauza Ramanauskas împotriva Lituaniei, CtEDO a statuat că atunci când
inculpatul invocă faptul că a fost provocat să comită o infracțiune, instanța de judecată
este obligată să examineze minuțios proba obținută astfel, ori, potrivit art. 6§1 CEDO,
orice probă obținută ca rezultat al provocării urmează a fi exclusă din dosar. În cazul
unei alegații rezonabile de provocare, sarcina probării faptului că provocarea nu a avut
loc, cade pe umerii autorităților. Potrivit CtEDO, examinarea judiciară trebuie să
includă: (1) motivele care au determinat operațiunea sub acoperire, (2) gradul de
implicare al poliției în comiterea infracțiunii, (3) și natura oricărei incitări sau presiuni
exercitate asupra reclamantului.

Ori, anume Chirița D. și Ursu A., la indicațiile organului de urmărire penală, au
insistat să-l contacteze pe inculpat, fapt care pune la îndoială admisibilitatea probelor
rezultate din înregistrările audio anexate la dosar.

Totodată, persoana care a participat la provocare, Chirița D. nu a fost audiat în
instanța de font.

În cauza Morari împotriva Republicii Moldova, CtEDO a notat că era primordial, în circumstanțele din speță, de a audia agenții provocatori, pentru a examina în mod corespunzător chestiunea provocării invocată de reclamant. Totuși instanțele naționale au omis această audiere. Curtea a reamintit că cerința generală este ca agenții sub acoperire și alte persoane ce pot mărturisi în privința provocării trebuie audiați în instanță și intervievați de apărare, sau cel puțin omisiunea audierii trebuie motivată detaliat.

În cauza Sandu către Moldova, CtEDO menționează că în cauza Vanyan c. Rusiei (nr. 5,1203/99, §§ 45-50, 15 decembrie 2005) problema provocării poate fi pusă chiar și în situațiile în care activitatea respectivă a fost efectuată de către o persoană privată care a acționat ca agent sub acoperire, în timp ce aceasta a fost de fapt organizată și condusă de către colaboratorii de poliție.

4. Potrivit deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 23 octombrie 2019, apelul procurorului a fost respins ca nefondat.

Apelul inculpatului a fost admis, casată total sentința și pronunțată o nouă hotărâre.

Ungurean Vadim a fost achitat de sub învinuirea săvârșirii infracțiunii prevăzute la 325 alin. (1) Cod penal, pe motiv că fapta lui nu întrunește elementele infracțiunii.

Instanța de apel a statuat că, instanța de fond a analizat eronat a adoptat o sentință de condamnare a inculpatului, ori, fapta incriminată acestuia nu întrunește elementele constitutive ale infracțiunii.

Astfel, instanța de apel a reținut că Ungurean V. se învinuiește că, activând în calitate de reporter stagiar la portalul de știri deschide.md, urmărind scopul obținerii informațiilor referitor la contravenții, infracțiuni și alte date cu caracter personal, ale persoanelor indicate de el, în mare parte artiști ai estradei moldovenești, stipulate în art. 3 al Legii nr. 133 din 08.07.2011 Privind protecția datelor cu caracter personal, pentru publicarea acestor date cu caracter personal pe site-ul de știri deschide.md, începând cu 28 februarie 2014 *a promis și a oferit șefului-adjunct al Serviciului Tehnologii Informaționale din cadrul MAI, Chirița D., care este persoană publică, servicii care nu i se cuvin de a nu publica pe site-ul de știri deschide.md date defăimătoare despre acesta și alte informații despre persoana sa, pentru a nu-i crea o imagine negativă și consecințe nefaste la locul de muncă*, contra primirii informației solicitate, iar ultimul, contrar obligațiilor de serviciu, să-i furnizeze date cu caracter personal solicitate de către el, informații la care angajatul MAI Chirița D., în virtutea atribuțiilor de serviciu, are acces și, conform prevederilor art. 29 alin. (1) al Legii nr. 133 din 08.07.2011 Privind protecția datelor cu caracter personal, era obligat să asigure confidențialitatea acestor date.

Totodată, inculpatul a declarat în instanța de apel că Chirița D. i-a comunicat ca va furniza o informație bombă. Nu-și amintește de câte ori l-a contactat telefonic pe Chirița D., or, fiind jurnalist telefona des persoanele publice. Nu l-a șantajat cu nimic pe Chirița D., decizia CSJ fiind publică. Cunoștea ce funcție deține Chirița D., iar la locul de muncă al acestuia a fost înainte de a obține copia deciziei de la CSJ și a mers pentru a afla informații despre acesta. S-a informat despre istoria lui Chirița D., având calitatea de jurnalist, urmând să verifice veridicitatea informației. Cu Chirița D. a început a discuta când a fost numit în funcția de șef al Centrului Unic de Monitorizare

a Traficului Rutier în 2013-2014. A dorit să vorbească despre mai multe neclarități cu referire la activitatea acestui centru. În calitate de jurnalist l-a sunat pe Chirița D. pentru a-i confirma sau infirma faptul dacă a fost sau nu vizat într-un dosar penal. El a negat, ulterior, a făcut o solicitare la CSJ, unde i s-a oferit o copie a deciziei irevocabile, prin care a fost achitat. Mai târziu l-a telefonat pe Chirița D. să îl întrebe despre această sentință, iar acesta a început a striga, acuzându-l că îl șantajază, era o sentință de achitare. În luna mai a primit mesaje pe Facebook din partea lui Chirița D., acesta l-a întrebat dacă vrea să vină la centru, ulterior l-a invitat la o cafea. Au avut o întrevedere, în care i-a spus că vrea să cunoască cine sunt sursele sale în cadrul MAI, iar el i-a spus că nu poate dezvălui sursele și cu aceasta discuția s-a încheiat. Ulterior, în cadrul altei discuții, i-a dat fișa personală a lui Ursu A., unde era menționat cazul cu privire la copilul bătut, acesta susținând că deține și înregistrarea video.

Obiectul material sau imaterial al infracțiunii de corupere activă îl reprezintă remunerația ilicită ce poate consta în bunuri, servicii, privilegii, avantaje, sub orice formă, iar în ipoteza modalității de acceptare, remunerația poate viza inclusiv și oferte ori promisiuni, în toate cazurile având un caracter gratuit.

În speță, remunerația ilicită, potrivit învinuirii, se prezintă sub formă de servicii, iar aceasta trebuie înțeleasă ca activități, altele decât cele din care rezultă produse, realizate în vederea satisfacerii necesităților coruptului sau unei persoane apropiate acestuia. La categoria serviciilor ca remunerație ilicită se referă: serviciile de transport, de turism, de asigurări, de comunicație, de instruire, serviciile juridice, de asistență medicală, de publicitate etc.

Este important ca remunerația să nu i se cuvină persoanei publice, persoanei publice străine, funcționarului internațional, persoanei cu funcție de demnitate publică, adică nu-i este legal datorată. Dacă persoana publică este îndreptățită de a pretinde, accepta sau primi bunuri, servicii, privilegii, avantaje, oferte ori promisiuni, sub orice formă, atunci art. 325 Cod penal nu se va reține la încadrare.

Prin urmare, potrivit învinuirii servicii care nu i se cuvin se exprimă prin *de a nu publica pe site-ul de știri deschide.md date defăimătoare despre acesta și alte informații despre persoana sa, pentru a nu-i crea o imagine negativă și consecințe nefaste la locul de muncă*, iar acestea nu pot constitui obiectul juridic al infracțiunii incriminate, or potrivit procesului-verbal din 20.06.2014 de ridicare de la Chirița D. a deciziei Curții Supreme de Justiție din 03.07.2009 și procesului-verbal din 21.06.2014 de examinare a obiectului, fiind ridicată și examinată decizia Curții Supreme de Justiție din 03.07.2009, pe portalul deschide.md urma să fie publicată decizia CSJ.

Actul judecătoresc este public și în cazul dat, *per se* nu conține date defăimătoare și informații despre persoana lui Chirița D. ce i-ar crea o imagine negativă și consecințe nefaste la locul de muncă, deoarece potrivit deciziei Curții Supreme de Justiție din 03.07.2009 a fost menținută decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 12.02.2007, prin care Chirița D. a fost achitat, iar alte informații sau acte ce urmau a fi publicate nu au fost depistate în cadrul instrumentării cauzei, fapt confirmat și de către inculpat.

Latura obiectivă a infracțiunii de corupere activă constă în fapta prejudiciabilă exprimată doar prin acțiune, care se exprimă în mod alternativ în următoarele trei modalități normative: 1) promisiunea unei persoane publice ori unei persoane publice

străine, de bunuri, servicii, privilegii sau avantaje sub orice formă, ce nu i se cuvin; 2) oferirea unei persoane publice ori unei persoane publice străine de bunuri, servicii, privilegii sau avantaje sub orice formă, ce nu i se cuvin; 3) darea unei persoane publice ori unei persoane publice străine de bunuri, servicii, privilegii sau avantaje sub orice formă, ce nu i se cuvin.

Deci, este neîntemeiată concluzia instanței de fond că elementul material al infracțiunii, care și constituie latura obiectivă care a fost realizată de către inculpat, prin promiterea și oferirea șefului-adjunct al Serviciului Tehnologii Informaționale din cadrul MAI Chirița D. care este persoană publică, servicii care nu i se cuvin de a nu publica pe site-ul de știri deschide.md date defăimătoare despre acesta și alte informații despre persoana sa, pentru a nu-i crea o imagine negativă și consecințe nefaste la locul de muncă, contra primirii informației cu caracter personal, Chirița D., în virtutea atribuțiilor de serviciu, fiind obligat să asigure confidențialitatea acestor date.

Ori, promisiunea, în sensul art. 325 alin. (1) Cod penal, reprezintă făgăduiala, angajamentul pe care corupătorul și-l asumă față de eventualul corupt, de a-i transmite ultimului în viitor - într-un termen determinat sau nedeterminat - remunerația ilicită, dacă ultimul va acționa în sensul dorit de corupător. Promisiunea se poate realiza verbal, în scris sau în orice alt mod perceptibil pentru a ajunge la cunoștința destinatarului. De asemenea, promisiunea poate fi expresă sau implicită ori chiar aluzivă. Chiar dacă foloasele promise pot să nu fie determinate sub aspectul calității și cantității, promisiunea trebuie să fie serioasă și nu vagă sau imposibil de realizat.

Oferirea, în sensul art. 325 alin. (1) Cod penal, presupune prezentarea, etalarea, înfățișarea de bunuri, servicii, privilegii sau avantaje sub orice formă, ce nu i se cuvin persoanei publice sau persoanei publice străine. Ca și în cazul promisiunii, inițiativa oferirii aparține corupătorului, fiind un act unilateral al corupătorului. De aceea, pentru aplicarea răspunderii conform art. 325 alin. (1) Cod penal, nu importă dacă destinatarul oferirii o acceptă sau o respinge. Este suficientă realizarea oferirii de către corupător.

Totodată, poziția instanței de fond că scopul s-a manifestat prin îndeplinirea în interesul corupătorului de către persoana publică a unei acțiuni în exercitarea funcției sau contrar funcției în cauză și anume, la caz, - obținerea informațiilor referitor la contravenții, infracțiuni și alte date cu caracter personal, ale persoanelor indicate de inculpat, în mare parte artiști ai estradei moldovenești, nu a fost confirmată.

Astfel, urmărirea penală a fost înfăptuită superficial, învinuirea este abstractă, neconcretă și bazată pe presupuneri. Din învinuirea formulată nu este clar motivul și scopul care l-ar fi determinat pe Ungurean V. să săvârșească infracțiunea de corupere activă, iar de către acuzare nu au fost respectate prevederile art. 281 alin. (2), 296 alin. (2) Cod de procedură penală. Rechizitoriul se limitează la o expunere succesivă a probelor – depozițiile martorilor și documentele anexate, fără indicarea probelor care dovedesc semnele componente ale laturii obiective a infracțiunii, modalitatea concretă de săvârșire a infracțiunii incriminate inculpatului.

Mai mult, Ungureanu V. este reprezentant al mass-media, iar potrivit art. 19 al Legii presei nr. 243-XIII din 26.10.94, jurnalist este persoana care se îndeletnicește cu munca literară și publicistică în cadrul mijloacelor de informare în masă, angajată la ele prin contract sau în alt mod, conform legislației în vigoare. Art. 20 alin. (1) lit. a) și f) din același act normativ stipulează că în scopul exercitării atribuțiilor profesionale,

jurnalistul are dreptul să obțină și să difuzeze informații și să se adreseze oricărei instituții pentru a verifica faptele și circumstanțele vizate în anumite materiale.

Prin urmare, jurnalistul poate solicita anumite informații unor persoane sau instituții în scopul difuzării unor informații prin intermediul mijloacelor de informare în masă. Astfel, inculpatul nu a avut nici un interes personal și nici pentru alte persoane așa cum prevede art. 325 alin. (1) Cod penal, ci a vizat strict domeniul profesional și interesul public. Mai mult, instanța de fond urma să stabilească nu doar raportul personal Chirița D. - Ungurean V., dar și raportul real, relevant cazului: jurnalist - persoană care reprezintă o instituție publică.

Ori, verificând și conținutul stenogramelor înregistrărilor audio ale convorbirilor ce au avut loc între partea vătămată Chirița D. și inculpatul Ungurean V., în cadrul discuției din 10.06.2014, inculpatul l-a contactat pe Chirița D. în vederea confirmării sau infirmării informației pe care o deținea, și anume fiind întrebat despre decizia CSJ din 03.07.2007, obținută în cadrul investigației jurnalistice.

Totodată, potrivit procesului-verbal de audiere a părții vătămate Chirița D., la 28.02.2014 a fost telefonat de Ungurean V., care invocând că este reprezentant al portalului de știri www.deschide.md i-a comunicat că, deține material compromițător în privința lui, și anume a informației că anterior a fost implicat într-o grupare criminală cu decizie irevocabilă în privința sa. Ulterior, a fost telefonat de mai multe ori de către el, i-a comunicat că deține o copie a hotărârii Curții Supreme de Justiție prin care el a fost condamnat pentru comiterea unei infracțiuni. Totodată, acesta a întreprins acțiuni de denigrare a imaginii lui, încercând să intre nesancționat pe teritoriul Serviciului Tehnologii Informaționale din strada Vasile Alecsandri 42, adresând întrebări compromițătoare privind activitatea lui de serviciu... aproximativ la începutul lunii martie 2014 a fost telefonat de Ungurean V. și a fost avertizat că acesta deține o hotărâre a Curții Supreme de Justiție precum că el ar fi fost membrul unei grupări criminale.

Conform procesului-verbal de examinare a obiectului din 21.06.2014, Ungurean V. a comunicat că a obținut decizia CSJ din 03.07.2007 prin care Chirița D. a fost recunoscut vinovat pentru influență în grup și i-a fost stabilită o amendă de 1000 unități convenționale, nefiind indicat faptul că există o decizie irevocabilă de condamnare.

Din conținutul deciziei Curții Supreme de Justiție din 03.07.2007, rezultă că prin sentința Judecătoriei Centru, mun. Chișinău din 21.12.2006 a fost condamnat în baza art. 326 alin. (2) lit. a) Cod penal, fapt menționat de către inculpat în cadrul discuțiilor purtate cu Chirița D., iar prin decizia Curții de Apel Chișinău din 12.02.2007, Chirița Dan a fost achitat, decizia devenind irevocabilă, astfel în cadrul discuțiilor purtate, inculpatul a redat mai multe pasaje din actul judecătoresc pe care îl deținea, totodată solicitând infirmarea sau confirmarea celor menționate de către acesta.

Însă, probele acuzării nu confirmă cu certitudine prezența în acțiunile inculpatului a laturii obiective a infracțiunii de corupere activă.

Mai mult, nu pot fi puse la baza deciziei de condamnare a lui Ungurean V. privind coruperea activă a persoanei publice nici declarațiile martorului Gandraman V., or acesta doar a confirmat faptul că inculpatul s-a prezentat ca reprezentant al unui portal de știri, iar martorul a refuzat să răspundă la întrebările care i le-a pus acesta

legate de viața privată a șefului, raportându-i ultimului și a răspuns doar la întrebările legate de serviciu și activități.

Totodată, potrivit declarațiilor părții vătămate Ursu A., inculpatul avea simpla dorință de a publica o știre, care iese din tipare. A fost publicată știrea pe site-ul deschide.md., au fost publicate discuțiile. Apoi a fost adăugată negarea sa referitor la aceste informații. În acest proces participă datorită publicării unei știri false. Astfel, prin declarațiile părții vătămate Ursu A. nu se confirmă că Ungurean V. a comis actul de corupere activă față de partea vătămată Chirița D.

Latura subiectivă a infracțiunii prevăzute de art. 325 alin. (1) Cod penal, se caracterizează prin intenție directă, astfel făptuitorul trebuie să cunoască că remunerația ilicită, pe care o promite, oferă sau o dă unei persoane publice sau unei persoane publice străine, nu se cuvin, ci reprezintă contra echivalentul pentru a-l determina să acționeze în interesul său sau al persoanelor pe care le reprezintă.

Infracțiunea de corupere pasivă poate fi comisă doar cu intenție directă, întrucât scopul infracțiunii este unul special, având o natură alternativă, și anume: 1) scopul îndeplinirii - în interesul corupătorului sau al persoanelor pe care le reprezintă - de către corupt a unei acțiuni în exercitarea funcției sau contrar funcției în cauză; 2) scopul neîndeplinirii - în interesul corupătorului sau al persoanelor pe care le reprezintă - de către corupt a unei acțiuni în exercitarea funcției sau contrar funcției în cauză; 3) scopul întâzierii îndeplinirii - în interesul corupătorului sau al persoanelor pe care le reprezintă - de către corupt a unei acțiuni în exercitarea funcției sau contrar funcției în cauză; 4) scopul grăbirii îndeplinirii - în interesul corupătorului sau al persoanelor pe care le reprezintă - de către corupt a unei acțiuni în exercitarea funcției sau contrar funcției în cauză.

Pe lângă aceasta, este nefondată versiunea instanței de fond că latura subiectivă a acestei infracțiuni a fost realizată de inculpat prin intenție directă, deoarece acesta își dădea seama și dorea să comită promisiunea și oferirea de servicii care nu i se cuvin, unei persoane publice, săvârșind prin această acțiune un act de corupere, dorind producerea urmărilor periculoase pentru buna desfășurare a activității de serviciu și pentru activitatea organelor autorităților publice. Astfel, la urmărirea penală și în ședința de judecată a fost constatat că Ungurean V. a avut intenție directă prin faptul că, a promis și a oferit funcționarului public, servicii care nu i se cuvin de a nu publica pe site-ul de știri deschide.md date defăimătoare despre acesta și alte informații despre persoana sa, pentru a nu-i crea o imagine negativă și consecințe nefaste la locul de muncă, contra primirii informației cu caracter personal.

La fel, acuzarea nu a dovedit nici prezența laturii subiective a infracțiunii de corupere activă în acțiunile inculpatului. Ori, latura subiectivă a infracțiunii specificate la art. 325 alin. (1) Cod penal, se caracterizează prin intenție directă, iar motivele infracțiunii în cauză se exprimă în: năzuința făptuitorului de a obține unele avantaje nepatrimoniale; de a-și ajuta persoana apropiată; interesul material etc. Din învinuirea înaintată inculpatului, precum și probele administrate, nu este clar specificat ce avantaj nepatrimonial sau interes material ar fi obținut ultimul de la faptul promisiunii oferite părții vătămate, Chirița D.

Și din declarațiile părții vătămate Ursu A. rezultă că inculpatul avea simpla dorință de a publica o știre, care iese din tipare.

Toate dubiile în probarea învinuirii care nu pot fi înlăturate, în condițiile prezentului cod, se interpretează în favoarea bănuitului, învinuitului, inculpatului. Instanțele judecătorești urmează să țină cont de faptul că sentința de condamnare trebuie să se bazeze pe probe exacte, când toate versiunile au fost verificate, iar divergențele apărute au fost înlăturate și apreciate în mod corespunzător

Astfel, în acțiunile inculpatului cu desăvârșire lipsește latura obiectivă și subiectivă a infracțiunii incriminate, iar instanța de fond eronat a reținut în sarcina inculpatului încadrarea juridică a faptei pe art. 325 alin. (1) CP Cod penal.

Potrivit art. 94 alin. (1) pct. 11) Cod de procedură penală, în procesul penal nu pot fi admise ca probe și, prin urmare, se exclud din dosar, nu pot fi prezentate în instanța de judecată și nu pot fi puse la baza sentinței sau a altor hotărâri judecătorești datele care au fost obținute prin provocarea, facilitarea sau încurajarea persoanei la săvârșirea infracțiunii.

Astfel, conform declarațiilor inculpatului din procesul-verbal de confruntare cu partea vătămată Chirița D. din 03.07.2014, Chirița D. l-a așteptat în dosul unui automobil de culoare neagră și i-a prezentat fișa personală a lui Ursu A., având la el și un CD. I-a zis să atragă atenție în special la ultima încălcare din 01.06.2014, accentuând cât de interesat este și rugându-l în continuare să nu scrie nimic despre el și să nu zică la nimeni că i-a dat informația. Chirița D. l-a asigurat că este și o înregistrare video, spunându-i că dacă o publică pe aceasta îi va da și altele. Fiindu-i interesant cazul aștepta probe video. Acesta i-a comunicat că trebuie să depună presiuni asupra unei persoane care are video. Peste 2-3 zile, Chirița D. i-a propus să se vadă și, totodată, să-i aducă materiale compromițătoare. La întâlnire i-a transmis copiile hotărârii pe care o avea la care, el a întrebat dacă nu mai are ceva despre el și el l-a asigurat că nu deține nimic.

Mai mult, potrivit declarațiilor părții vătămate Ursu A. a fost inventată o situație, care n-a fost nici confirmată, nici negată, precum că ar fi lovit un copil. Această informație a venit dintr-o singură sursă, este absolut falsă, iar el nu a fost șantajat.

Totodată, din probele anexate la materialele cauzei și anume, procesele-verbale din 21.06.2014 de examinare a obiectului; procesul-verbal din 20.06.2014 de percheziție efectuat în biroul de serviciu a lui Ungurean V.; procesul-verbal din 20.06.2014 de percheziție corporală a lui Ungurean V.; procesele-verbale din 13.06.2014 și din 20.06.2014 de consemnare a măsurilor speciale de investigații – livrarea controlată; rapoartele de expertiză nr. XXXXX, nr. XXXXX, nr. XXXXX, nr. XXXXX din 25.06.2014 și din 24.06.2014, precum și procesul-verbal din 18.02.2015 de cercetare la fața locului rezultă că, organul de urmărire a inventat situația și a prezentat inculpatului informația falsă cu referire la cazul ce îl vizează pe Ursu A. și acțiunile sale ilegale, în vederea publicării acesteia.

Instanța de fond nu a analizat multiaspectual probele administrate, prin prisma art. 101 Cod procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, veridicității și coroborării lor, ajungând la concluzii greșite referitor la vinovăția inculpatului în temeiul prevederilor art. 325 alin. (1) Cod penal.

Deci, instanța de fond nu a argumentat pe deplin sentința de condamnare, nu a scos această sentință în afara oricărei bănuieli, nu a dovedit cert și incontestabil că fapta inculpatului întrunește elementele infracțiunii prevăzute de art. 325 alin. (1) Cod penal,

iar acuzarea nu a prezentat probe suficiente că în acțiunile inculpatului sunt întrunite elementele constitutive ale infracțiunii incriminate.

Pe lângă aceasta, conform art. 229 alin. (1), (3) Cod de procedură penală, cheltuielile judiciare sunt suportate de condamnat sau sunt trecute în contul statului. Instanța poate elibera de plata cheltuielilor judiciare, total sau parțial, condamnatul, astfel că prima instanță corect și întemeiat a respins cererea acuzării privind încasarea cheltuielilor judiciare, acestea urmând a fi puse în seama statului.

5. Procurorul în Procuratura de circumscripție Chișinău, Djulieta Devder, a declarat recurs ordinar, în care solicită casarea acestei decizii și menținerea sentinței instanței de fond, deoarece apelul a fost admis greșit.

Recurenta a invocat că instanța de apel s-a limitat la considerente de ordin teoretic și a recunoscut inocența făptașului ignorând faptul că acțiunea prejudiciabilă de corupere activă se săvârșește numai cu intenție directă, astfel încât corupătorul trebuie să cunoască că remunerația ilicită pe care o promite sau o oferă, este unei persoane publice pentru ca aceasta, la rândul său, să fie determinată să acționeze în interesele făptașului.

Ori, a fost demonstrat dincolo de orice dubiu, prezența elementului material al infracțiunii de corupere activă, care și constituie latura obiectivă a faptei, aceasta fiind materializată de către inculpat prin promiterea și oferirea de servicii - de a nu publica pe site-ul de știri deschide.md date defăimătoare despre Chirița D., persoană despre care inculpatul cunoștea că este una publică și, în virtutea atribuțiilor de serviciu, are acces la date cu caracter personal, cerându-i acestuia îndeplinirea unor acțiuni contrar obligațiilor de serviciu, aceste acțiuni având un caracter de retribuție, constituind plata în vederea efectuării unui act determinat arătat în mod explicit.

Interpretarea textuală a termenului a promite, semnifică asumarea obligației de a face ceva.

Deși legislatorul nu a stabilit condiții referitoare la forma de exteriorizare a promisiunii, este important ca această să fie una clară, perceptibilă pentru a ajunge la cunoștința destinatarului.

Astfel, din situația descrisă în rechizitoriu și din probele administrate se atestă că Chirița D. a perceput ca fiind realizabilă omisiunea și oferirea de servicii din partea inculpatului, care pretindea de la victimă, furnizarea unor date confidențiale, ori, în caz contrar, partea vătămată putea fi supusă unui atac mediatic prin știri defăimătoare din partea reporterului stagiatar, în persoana inculpatului.

Totodată, contrar aprecierii instanței de apel, decizie Curții Supreme de Justiție, cu care opera inculpatul, șantajându-l pe Chirița D., deși este informație publică, urma să determine persoana publică să acționeze contrar atribuțiilor de serviciu și acest act judecătoresc reprezenta echivalentul pentru informațiile obținute privind viața privată a artiștilor din estrada moldovenească, la care avea acces persoana publică.

Mai mult, datele care se conțineau în decizia CSJ din 03.07.2007 nu-l afectau efectiv pe Chirița D., care activa în perioada respectivă în calitate de șef-adjunct al Serviciului Tehnologii Informaționale din cadrul MAI, însă faptul că aceste date puteau fi distorsionate de reporterul stagiatar în persoana inculpatului, denotă că unele informații rupte din context, creau pentru Chirița D. o imagine negativă și consecințe nefaste la locul de muncă.

Deci, a fost stabilit că inculpatul întru realizarea scopului infracțional a promis și a oferit persoanei publice servicii care nu i cuvin, fapte care rezultă nemijlocit din declarațiile prezentate de Chirița D.

Declarațiile părții vătămate și ponderea acestora denotă că ele sunt susceptibile să întemeieze acuzațiile aduse inculpatului, de vreme ce relevă că inculpatul, în scopul satisfacerii scopurilor personale, **folosind elemente de șantaj**, inclusiv prin acțiuni de corupere materializate prin promisiuni și oferirea de servicii pentru Chirița D., cerea insistent îndeplinirea de către persoana publică a unor acțiuni contrar obligațiilor de serviciu ultimului.

Astfel, pentru a evita suspiciunile și acuzațiile privind apariția scurgerilor de informații din partea instituțiilor publice, prin intermediul mass-media, partea vătămată a reclamat pretense acțiuni ilegale ale inculpatului, relevante în acest sens fiind declarațiile **părții vătămate Ursu A.** și ale martorului Gandraman V.

Ori, a fost demonstrat cu certitudine că inculpatul a avut intenție directă prin faptul că a promis și a oferit funcționarului public servicii care nu i se cuvin de a nu publica pe site-ul de știri deschide.md date defăimătoare despre acesta și alte informații despre persoana lui.

Deși instanța de apel s-a axat pe elementul provocării, urma să indice persoana concretă provocator și să evalueze dacă acțiunile acesteia au avut efectul provocării și dacă infracțiunea putea fi comisă fără intervenția provocatorului.

Însă, interpretările contradictorii ale instanței de apel și invocarea acțiunilor de provocare exclud însăși existența provocării.

Acuzarea a dovedit pe deplin lipsa vreunui element de provocare, ori, din discuțiile telefonice purtate între Ursu A. și inculpat rezultă că ultimul solicita insistent confirmarea unei informații despre care interlocutorul său l-a informat că este una inventată.

Prin urmare, instanța de apel nu a depus efortul necesar pentru a nu lăsa nici un aspect al complexului faptic nestabil, astfel încât prin această inactivitate a lăsat fără argumentare criticile și mijloacele de promovare a intereselor procesuale.

În drept, recursul este întemeiat pe art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală – hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția.

6. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar pe baza materialului din dosarul cauzei și motivelor invocate, Colegiul penal concluzionează că acesta urmează a fi declarat inadmisibil din următoarele considerente.

Potrivit art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de această instanță, inclusiv în temeiul când hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția.

Instanța de recurs verifică doar dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărârea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.

În sensul vizat și în raport cu circumstanțele invocate în recursul ordinar, în care chiar și recurentul a observat că inculpatul a **folosit elemente de șantaj**, deci calificativele improprii infracțiunii de corupere activă imputată ultimului (*pct. 5. din decizie*), se reține că împrejurările menționate în partea descriptivă a hotărârii contestate, inclusiv cele

reproduse în pct. 4. din prezenta decizie, relevă în mod concludent că instanța de apel corect a casat sentința, care era viciată și prin faptul că instanța de fond doar a trecut în revistă dovezile administrate, dar, nespecificând esența probelor scrise, nu a apreciat fiecare probă separat, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității ei, iar toate probele în ansamblu – din punct de vedere al coroborării lor, inclusiv în coroborare cu normele de procedură penală care vizează natura juridică a acestor probe, cât și în raport cu circumstanțele concrete în fapt și în drept invocate în rechizitoriu, neindicând motivele pentru care a respins versiunile și probele acuzației, rejudecând cauza potrivit regulilor generale, just a constatat și apreciat circumstanțele de fapt și de drept privind infracțiunea incriminată inculpatului în strictă conformitate cu prevederile normelor de procedură penală și a prescripțiilor de drept material, în baza probelor administrate, acestea fiind motivat apreciate în temeiul prescripțiilor din art. 101 alin. (1) Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității, veridicității și al coroborării lor, corect dispunând achitarea inculpatului de sub învinuirea comiterii infracțiunii prevăzute la art. 325 alin. (1) Cod penal, pe motiv că fapta lui nu întrunește elementele infracțiunii, indicând argumentat motivele pentru care a respins probele acuzației (pct. 4. din decizie).

Ori, soluția instanței de apel coroborează și cu următoarele împrejurări.

Potrivit art. 8 alin. (3), 66 alin. (2) pct. (1), 281 alin. (2), 296 alin. (2) Cod de procedură penală, concluziile despre vinovăția persoanei de săvârșirea infracțiunii nu pot fi întemeiate pe presupuneri, actul de învinuire trebuie să cuprindă formularea învinuirii cu indicarea datei, locului, mijloacelor și modului de săvârșire a infracțiunii și consecințele ei, caracterului vinei, motivelor și semnelor calificative pentru încadrarea juridică a faptei. Inculpatul are dreptul să știe pentru ce faptă este învinuit.

Conform rechizitoriului, inculpatul este acuzat că: *„...a promis și a oferit șefului-adjunct al Serviciului Tehnologii Informaționale din cadrul MAI, Chirița D., care este persoană publică, servicii care nu i se cuvin de a nu publica pe site-ul de știri deschide.md date defăimătoare despre acesta și alte informații despre persoana sa, pentru a nu-i crea o imagine negativă și consecințe nefaste la locul de muncă, contra primirii informației solicitate...”*.

Dar, în pofida normelor de drept enunțate supra, în actul de învinuire nu este indicat, deci nici constatat, care ar fi esența circumstanțelor: *„date defăimătoare despre acesta și alte informații despre persoana sa, pentru a nu-i crea o imagine negativă și consecințe nefaste la locul de muncă”*.

Mai mult, remarca recurentului despre relevanța declarațiilor *părții vătămate Ursu A.* este confuză și absolut neclară, deoarece se referă la o *parte vătămată* care nu se regăsește cu desăvârșire în rechizitoriul nominalizat (pct. 5. din decizie).

Prin urmare, învinuirea înaintată inculpatului este una incompletă și neclară, adică este una dubioasă. O asemenea învinuire a afectat dreptul inculpatului de a ști pentru ce faptă este învinuit, adică dreptul la apărare.

Totodată, art. 8 alin. (3), 24 alin. (2), 325 alin. (1), 389 alin. (2) Cod de procedură penală, prevăd că instanța judecătorească nu este organ de urmărire penală, nu se manifestă în favoarea acuzației sau a apărării și nu exprimă alte interese decât interesele legii. Judecarea cauzei se efectuează numai în limitele învinuirii formulate în rechizitoriu. Concluziile despre vinovăția persoanei de săvârșirea infracțiunii și sentința

de condamnare nu pot fi întemeiate pe presupuneri, iar toate dubiile în probarea învinuirii se interpretează doar în favoarea inculpatului.

Astfel, instanța de judecată nu este în drept să completeze din oficiu învinuirea cu circumstanțe în fapt care ar justifica-o și care ar agrava situația inculpatului, și să-și întemeieze soluțiile pe presupuneri și dubii.

Pe lângă aceasta, soluția instanței de apel este conformă și jurisprudenței naționale, potrivit căreia, remunerația ilicită sub formă de servicii, presupune activități, altele decât cele din care rezultă produse, realizate în vederea satisfacerii necesităților coruptului sau unei persoane apropiate acestuia. La categoria serviciilor ca remunerație ilicită se referă: serviciile de transport, de turism, de asigurări, de comunicație, de instruire, serviciile juridice, de asistență medicală, de publicitate etc. Asemenea împrejurări, însă, nu sunt atestate în învinuirea formulată inculpatului (*pct. 2.2 din Hotărârea Plenului Curții Supreme de Justiție, nr. 11 din 22.12.2014, Cu privire la aplicarea legislației referitoare la răspunderea penală pentru infracțiunile de corupție*).

Potrivit jurisprudenței CtEDO, în asemenea situație, nu se mai impune o reevaluare a conținutului mijloacelor de probă, acestea demonstrând cu prisosință soluția dată de prima instanță. Or, în cazul în care instanța de fond și-a motivat decizia luată, arătând în mod concret la împrejurările, care confirmă sau infirmă o acuzație penală, pentru a permite părților să utilizeze eficient orice drept de recurs eventual, o curte de recurs poate, în principiu, să se mulțumească de a relua motivele jurisdicției de primă instanță (*hotărârea CtEDO Garcia Ruis c. Spaniei, Helle c. Finlandei*). Art. 6 din CEDO impune în sarcina instanței, obligația de a efectua o examinare efectivă a motivelor, argumentelor și probelor propuse de părți, cu excepția cazului în care se apreciază relevanța acestora, iar obligația motivării deciziilor, impusă instanțelor de art. 6 § 1 din CEDO, nu poate fi înțeleasă ca impunând formularea unui răspuns detaliat la fiecare argument (*hotărârea CtEDO, pct. 80-81, Perez c. Franței, Van de Hurk c. Țărilor de Jos*).

Pe lângă aceasta, con argumentelor invocate și reproduse în pct. 5. din prezenta decizie, recursul menționat este întemeiat doar pe critica modului în care instanțele de fond și de apel au apreciat probele și circumstanțele cauzei.

Însă, pornind de la relevanțele art. 27, 414 alin. (1) și (2) a Codului de procedură penală, judecătorul apreciază probele în conformitate cu propria sa convingere, formată în urma cercetării tuturor probelor administrate. Instanța de apel, judecând apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din cauza penală și în baza oricăror probe noi prezentate instanței de apel, și poate da o nouă apreciere probelor din dosar. Astfel, activitatea instanțelor de fond și de apel privind doar aprecierea sau reaprecierea probelor și circumstanțelor cauzei în alt sens decât cel pe care îl propune acuzarea, este o competență și prerogativă legală a acestor instanțe, care nu constituie un temei de drept separat din numărul celor incluse în art. 427 Cod de procedură penală și, astfel, invocarea acestei chestiuni în recursul ordinar, la fel, este lipsită de orice temei legal.

Mai mult, motivele invocate în recurs au constituit deja obiect de examinare în instanța de apel, fiind oferite răspunsuri argumentate în acest sens (*pct. 4. – 5. din decizie*), iar o altă opinie asupra probelor și circumstanțelor pricinii care au fost puse la baza

sentinței, conform jurisprudenței CtEDO, nu poate servi temei pentru reexaminarea cauzei (*hotărârea din 16 ianuarie 2007, pct. 20, cazul Bujnița versus Moldova*).

Împrejurările enunțate denotă în mod concludent că instanța de apel nu a comis erori de drept în raport cu motivele invocate de recurent, că hotărârea contestată conține motive clare și legale pe care se întemeiază soluția, și că recursul de pe rol este unul vădit neîntemeiat.

Potrivit art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs decide inadmisibilitatea recursului înaintat în cazul în care se constată că acesta este vădit neîntemeiat.

Astfel, odată ce recursul ordinar este vădit neîntemeiat, el urmează a fi declarat inadmisibil.

7. În conformitate cu art. 431 alin. (1), 432 alin. (1), (2) pct. 4), alin. (3) Cod de procedură penală, Colegiul penal,

DECIDE :

inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de procurorul în Procuratura de circumscripție Chișinău, Djulieta Devder, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 23 octombrie 2019, în privința inculpatului Ungureanu Vadim XXXXX, pe motiv că este vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 06 aprilie 2020.

Președinte
Judecători

Iurie Diaconu
Liliana Catan
Ion Guzun